

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

het gaat spannend worden in de kerk.

We zien de laatste jaren een terugloop in kerkbezoek en betrokkenheid.

En hoeveel we ook proberen, de tendens lijkt niet makkelijk te keren.

Deze ontwikkeling leidt tot een ongemakkelijke conclusie: De kerk is kennelijk niet meer van essentieel belang voor de samenleving in dorpen.

Het brengt ons allemaal ertoe om verder te reflecteren op de rol van de kerk in kleine (dorps)gemeenschappen.

Reflecteren dus.

Da's 'in'.

Niet alleen in kerkelijk Nederland.

Het is onderdeel geworden van ons hele leven.

Wellicht hebt u eind vorig jaar ook een functioneringsgesprek gehad inclusief reflectiemoment.

Gastenverblijven in kloosters zijn overvol met mensen die zich voor een bepaalde tijd terugtrekken uit de hectiek van hun bestaan om eens te reflecteren op hun eigen functioneren.

Daarbij vragen we ons af: wat gebeurt er hier en op welke manier heeft die gebeurtenis betrekking op mij?

En: op welke manier heb ik met mijn handelen invloed op wat er gebeurt.

En dat reflecteren is een goede zaak.

Het zorgt ervoor dat we adequaat kunnen inspelen op ontwikkelingen die zich voordoen in ons leven.

Reflecteren is belangrijk dus, zeker ook voor mensen van de kerk.

En dat reflecteren van alle tijden is, bewijst ons Evangelie van vandaag.

Eén van de hoofdpersonen reflecteert ook.

In ons Evangelie komt Jezus voor de tweede keer naar Johannes de Doper in de Jordaan.

De eerste keer was veertig dagen geleden, Jezus werd toen gedoopt door Johannes.

Bij die doop gebeurden er allerlei uitzonderlijke dingen.

Na zijn doop ging Jezus de woestijn in, om er verzocht te worden door de duivel.

Veertig dagen lang.

Maar die tijd was voor Johannes een tijd van reflectie.

Wat gebeurde er nu tijdens de doop van Jezus?

En wat zegt dat over Johannes' roeping en taak?

En na veertig dagen keert Jezus terug.

Johannes herkent Hem en deelt meteen het resultaat van zijn reflectie mee:

'Kijk! Daar is het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt!'

Johannes heeft geconcludeerd dat Jezus de beloofde Messias, de Verlosser van de wereld, is.

Dat is voor hem nu zonneklaar.

Het was Johannes' taak om de weg te bereiden voor deze Messias, zonder dat hij vooraf wist voor wie hij de weg moest bereiden.

Nu hij het weet, wijst hij Hem aan, en daarmee zit zijn taak erop.

Vanaf nu alle ruimte voor de Zoon van God.

Door Jezus aan te wijzen als de Lam van God komt Johannes' roeping tot haar bestemming.

Johannes' taak, verwijzen naar Jezus, is de taak van alle christenen.

Dat maakt alle christenen één, daar is ook de gebedsweek voor eenheid op gericht.

Dat we allemaal samen in ons belijden van Jezus als de Verlosser van ons leven één zijn.

Johannes doet dat met heel eigen woorden en op een heel eigen manier.

Hij noemt Jezus 'Het Lam van God dat de zonden van de wereld wegneemt.'

Dat beeld is ontleent aan de tempeldienst, de offerritus.

Johannes zal, als priesterzoon, ongetwijfeld vaak de lammeren hebben gezien die geslacht werden in de tempel.

Als zondeoffer of als zoenoffer, voor de schuld van mensen of om verzoening tussen mensen en God te bewerken.

Jezus noemt hij het Lam, niet van mensen, maar van God.

Jezus is het offerlam, niet voor de particuliere zonden van een enkeling, maar voor de zonde van de wereld.

Dat netwerk van slechtheid waar we allemaal van tijd tot tijd in verstrikt zijn geraakt.

Dat neemt Jezus weg, door zijn offer, door zijn dood.

Een offer, niet alleen voor Israël maar voor de hele wereld.

En naar die Jezus mogen ook wij verwijzen.

En nu zien wij, tenminste de meesten van ons, de hemel niet geopend.

Wij zien de Heilige Geest niet neerdalen in de gedaante van een duif en rusten op iemand.

Wij horen geen stem uit de hemel die verklaart dat dat de Zoon van God is.

Maar wij hoeven dan ook niet te verwijzen zoals Johannes doet.

Wij mogen dat doen op een eigen manier, met eigen woorden, in eigen daden, op onze eigen plek.

Maar we kunnen wel bij ons Evangelie in de leer, bij Johannes te rade gaan om te ontdekken hoe wij tot dit verwijzen komen.

En welke les leren we dan?

Neem tijd en rust om te reflecteren op wat er gebeurt in de leven.

Stel jezelf elke avond, zeg maar voor het slapen gaan, de vraag: waar zag ik vandaag de hemel open?

Wanneer had ik de kans iets van Gods liefde en betrokkenheid te tonen aan anderen?

Wanneer kon ik het licht van Gods liefde voor mensen weerkaatsen (reflecteren) in mijn leven?

Op m'n werk, in m'n gezin en familie of in de buurt.

In de geloofsgemeenschap of voor mensen die het moeilijk hebben in onze samenleving?

De armen, de eenzamen, de vluchtelingen dichtbij of ver weg op Lesbos?

Laten we elke dag weer reflecteren op de vraag: Hoe verwijs ik naar het Lam van God dat ook mijn zonden weg heeft genomen?

Dat we als reflecterende christenen in het leven mogen staan en daardoor steeds meer verwijzen naar Jezus, de Zoon van God.

Daartoe helpe ons Gods Geest.

Gelooft zij Jezus Christus in alle eeuwigheid. Amen.